

Em miro al mirall. No sé a qui veig. No sé qui hi ha davant meu. No relaciono el meu ser amb la persona que s'hi projecta. Avui és un dia com qualsevol altre, un dijous com qualsevol altre, i he d'anar a l'escola com si fos una persona com qualsevol altre. La qüestió es que no ho sóc.

No sé com presentar-me. Em diuen Eloi, tot i que a mi m'agrada més Eloïse -amb veu fluixa-.

Us diré un secret. A l'armari tinc unes manoletines que vaig comprar d'amagat dels pares amb la setmanada de tot un mes. Si no existissin els prejudicis, ni l'estupidesa humana, ni visquéssim en un món heteronormatiu, avui me les posaria per anar a l'escola. Però no puc.

I no puc perquè van decidir per mi (quan no tenia prou capacitat per a decidir-ho jo mateix) que seria un nen i no una nena. Que seria l'Eloi i no l'Eloïse.

No sé si sóc la única persona en el món a qui li succeeix això. Jo no conec a ningú que li passi el mateix. Tampoc sé si és quelcom dolent, ja que a l'escola no ens n'han parlat mai. No sé com arreglar-ho perquè ni tan sols sé que és. Ni tan sols sé posar-li nom. No ho entenc.

El que sé del cert és que no és ben rebut per la gran majoria de la societat.

Algun cop, després d'insistir molt a la mare (quan dic molt és molt) m'ha deixat duu faldilla (la vaig agafar d'objectes perduts un dia que no em veia ningú) per anar a comprar al mercat. Doncs la resposta de la gent del barri mai ha estat la que m'hagués agradat. “-Però Marta! Has vist que porta posat el teu fill? Fixa't-hi bé el pròxim cop abans de deixar-lo sortir de casa!”. “-Senyora, no crec que sigui adequat que un nen porti roba de nena, hauria de portar pantalons”. Les mirades i els xiuxiueigs mai van ser tampoc els que m'hagueren agradat.

Per això, moltes vegades prefereixo tancar-me al meu món. Escriure sobre els meus temes. Desfogar en una fulla de paper la tristor que sento, la incomprensió que tothom sent cap a mi. Llavors, un cop ja he deixat anar tota la ràbia, deixo la ment en blanc, i començo a imaginar-me un món idíl·lic. Un món en el que hagués nascut com una nena per així poder ser feliç de ser-ho.

Penso, tant de bo fos normal, tant de bo sigués feliç de ser l'Eloi, tant de bo m'agradés tenir "allò" entre les cames (la qual cosa em repugna només de pensar-hi o veure-ho), tant de bo no volgués canviar de cos i em poguera conformar amb el que m'han donat biològicament. Però no, no és així. I tampoc he pogut escollit que així sigui.

L'altre dia, em vaig armar de valor i vaig decidir anar a l'escola amb els llavis pintats d'un rosa molt pàl·lid (que vaig agafar a la mare sense que se n'assabentés) i amb la meva faldilla preferida (de fet, la única). Els volia mostrar qui era. Els volia ensenyar, per primera vegada, l'Eloïse que fa anys duc a dins. Al baixar del cotxe, la mare em va dir: "Ves amb compte...", jo suposava que ho deia perquè tenia la butxaca de la motxilla oberta, tot i que en les següents hores esbrinaria que no era exactament per això.

Semblava que totes les mirades s'haguessin imantat amb la meva faldilla i els meus llavis. A mesura que m'apropava a l'entrada principal, sentia com em llençaven comentaris de tot tipus: "Bitxo raro!", "accepta que ets un nen!", "si tens tita no pots ser una nena!", "en aquest cole no volem gent rara com tu! I demés. El pitjor estava per venir.

A l'hora del pati, a un costat apartat on solc ser-hi i no sol haver presència de professorat, el grup dels més xulos (i alhora, els més estúpids) es van apropar a mi, llençant-me un altre cop insults de tota mena. Em varen acorralar entre tots, formant una rotllana i quedant jo com a punt de mira. Ja us podeu imaginar la resta. Però per si no us en feu una idea, em van escopir, escridassar. Em van tallar el cabell en formes ben irregulars, em van estripar la faldilla en mil pedaços, em van fer rentar els llavis amb sabó, i em van fer repetir deu vegades "Sóc un nen, em dic Eloi, i m'agrada tenir penis."

És per tot això, que des de fa quatre dies, no m'atreveixo a anar a l'escola.